

værende Forslag, som ærede Medlemmer ville se af Betænkningen, noget videre end de tidligere, idet et større Antal af de foreslaaede Personer ere i det omtalte Tilfælde. Medens nu Udvalget vil kunne finde det forsvarligt, at en saadan Understøttelse, naar den alene er ydet i Sygdomstilfælde, ikke betragtes som Hindring for at opnaa Indfødsret, saa har man dog ment, at det burde fordres, at den ydede Understøttelse var tilbagebetalt af den vedkommende og inden for en nogenlunde rimelig Tid, efter at den var oppebaaren, thi derved har den understøttede jo vist, at han nærmest har betragtet den Hjælp, han har faaet i en saadan Nødstilstand, som et Laan, og Modtagelsen af et saadant bør da ikke efter Udvalgsflertallets Formening være en Hindring for ham, naar han ønsker at faa Indfødsret. Udvalget mener nu, at der ogsaa fremtidig bør lægges nogen Vægt paa, om Hjælpen er bleven tilbagebetalt. Men paa det foreliggende Forslag vil det ses, at Nr. 18 vel har tilbagebetalt den, men først 11 Aar efter, at den var ydet ham. Nr. 29 har nydt Fattigunderstøttelse i 1862, hvilken ikke er tilbagebetalt; han er imidlertid anbefalet af Kjøbenhavns Magistrat, vel sagtens, fordi denne Understøttelse ligger saa overordentlig langt tilbage. Hvad Nr. 32 angaar, da har han i 1897 under en svær Sygdom oppebaaret 176 Kr. Han anbefales ikke destomindre af Aarhus Byraad med den Motivering, at han havde erklæret sig villig og i Stand til at tilbagebetale Halvdelen af det nævnte Beløb. Paa Foranledning af Udvalget, som gennem Ministeriet har spurgt Aarhus Kommune, er det oplyst, at han virkelig har tilbagebetalt Halvdelen, og efter at altsaa dette Spørgsmaal er løst, vil der ikke let for Udvalget kunne være Tale om at nægte ham Indfødsret. Her er altsaa et Tilfælde, hvor der ikke har fundet fuld Tilbagebetaling Sted. Nr. 41 har faaet Hjælp i 1885, og den er først tilbagebetalt i 1899, det vil altsaa sige, da den paagældende vilde søge Indfødsret; her ligger altsaa ingenlunde den Opfattelse til Grund for Modtagelsen af Hjælpen, som man mente burde være til Stede, nemlig den, at den kun er et Laan under en øjeblikkelig Forlegenhed. Nr. 73 har i 1877 faaet en Hjælp, som først er tilbagebetalt i 1901, da han havde indgivet sin Ansøgning. Nr. 91, om hvem der findes Oplysning i Betænkningen, har faaet en Understøttelse af 111 Kr. 44 Øre, dels direkte i Sygdomstilfælde og dels til Huslejhjælp og

Hjælp til Familien under Mandens Sygdom, og han har aldeles intet tilbagebetalt af denne Understøttelse, som er ydet ham i Aarene 1885 og 1886. Man vil altsaa se, at Lovforslaget paa dette Omraade viser sig i en ganske særlig Grad liberalt og imødekommende imod Ansøgerne. Det er i den Grad imødekommende, at Udvalgets Flertal ikke vilde finde det ønskeligt, om man for Fremtiden udviste en lige saa stor Liberalitet, hvorfor man har udtalt sig for at opstille den Regel, at ogsaa Hjælp af det offentlige til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde er en Hindring for Meddelelse af Indfødsret, medmindre den er ydet for lang Tid siden og tilbagebetalt i den nærmeste Tid derefter.

Et andet Punkt, som har ikke mindre Betydning, er Spørgsmaalet om, hvor længe den paagældende har opholdt sig her i Landet, og hvorvidt han kan siges at være saaledes fastknyttet til det danske Rige, at der bør meddeles ham Indfødsret. Vi have antaget og alle vilde vel være enige i, at den almindelige Betragtning bør være den, at vedkommende skal have brugt en væsentlig Del af sin Arbejds-kraft her i Landet, for at der skal kunne meddeles ham Indfødsret. Det viser sig nu, at der paa det foreliggende Lovforslag er 3 Personer, som ere komne her til Landet i en Alder af 50 Aar eller derover, 11, som ere komne i en Alder af 40 Aar eller derover, og 16, som vare over 35 Aar. Jeg maa dog her gøre den Bemærkning, at Udtrykket ikke er ganske korrekt, thi de fleste af disse Folk eller en stor Del af dem have tidligere opholdt sig her i Landet, saa det burde i Virkeligheden hedde, at de kun have haft uafbrudt, fast Ophold her i Landet fra det anførte Tidspunkt. Man mener nu, at naar en Mand — en Svensker eller Tysker — er kommen hertil som yngre, har forsøgt sig her og derpaa er rejst hjem til Sverige eller Tyskland igen eller over til Amerika og har opholdt sig der i adskillige Aar og saa endelig, efter at have set sig om i Verden, finder, at der dog er bedst at være i Danmark, og derfor i en Alder, da han stærkt nærmer sig den Tid, hvor hans Arbejds-kraft maa høre op, kommer tilbage hertil, saa kan det neppe siges, at han er saaledes knyttet her til Landet, at der er Grund til at give ham Indfødsret. Man kunde derfor ønske, at der paa dette Omraade maatte blive opnaaet Overensstemmelse mellem Indenrigsministeriet og Rigsdagen om den, der vil have Indfødsret, bør være kommen her og have taget fast